

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. február 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KI TARTOZIK JÉZUS NYÁJÁHOZ?

Énekek: 397; 229

Alapige: Jn 10,1-6

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, téged szeretnénk áldani és dicsőíteni a gyülekezet közösségében azért, hogy igazán betöltötted a küldetésedet, amiért az Atya elküldött téged ebbe a világba. Köszönjük, hogy nem lehetett téged arról lebeszélni, és nem lehetett siettetni sem, hanem a maga idejében, amely el volt rendelve, életedet adtad váltságul sokakért. Hadd köszönjük meg neked, hogy ezért szólhat ma is az evangélium üzenete az egész világon, amely arról szól, hogy te ma is keresed az elveszettet. Tudjuk, hogy ahogy énekeltük, senkit nem hagysz elveszni a te juhaid közül, akiket ismersz, akikért eljöttél, és akikért véredet adtad. Közülük senki nem fog elveszni, mindenki meg fog tartatni.

Köszönjük, hogy ez a mi hívó életünknek is a záloga, biztosítéka, ereje, örömforrása, hogy minden vétünk ellenére, amellyel téged megbántunk az új életünkben is, meg fogunk tartatni azért, mert örök garanciát vállaltál a te gyermekeidnek az életére nézve. Az örök garancia maga az örök élet. Köszönjük, hogy ezekben az igékben, amelyeket a napokban olvasunk, megbizonyítod, hogy soha örökké el nem vesznek. Hadd köszönjük meg neked, hogy ennek az örömhíre hangzik és a Szentlélek ereje munkálkodik! Hadd köszönjük meg neked, hogy így lehet ma is újjászületni ott, ahol felhangzik az evangélium üzenete, és ahol a Szentlélek felerősíti a szívben és elvégzi a maga munkáját! Hozz életre még, Urunk, addig, míg Jézus Krisztus visszajön, amelyről azt énekeltük, lehet, hogy előbb lesz, mint gondoljuk! Hozd elő még a te népedet, a te nyájadat, véren vásárolt örökségedet, hogy így adhasd át az országot Istennek és az Atyának!

Kérünk téged, Urunk, hogy addig is nevelj bennünket a hitben, reménységben és a szeretetben! Addig is táplálj bennünket hozzánk illő eledellel, és ad-

KI TARTOZIK JÉZUS NYÁJÁHOZ?

dig is segíts Szentlelkeddel, hogy a megszentelődés útján haladhassunk előre! Hallgass meg minket könyörgésünkben, szánj meg és áldj is meg a te kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a János írása szerinti evangélium 10. fejezetének az első hat verséből ekképpen: *„Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját. Ezt a példázatot mondá nekik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit szól vala nekik.”*

Kedves testvérek, bár a napi igénk csak az első öt vers, mégis a 6. verset is felolvastam, mert ide tartozik, ami így hangzik: *„ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették mit mond nekik.”* Aztán a következő versek arról fognak szólni, hogy Jézus megmagyarázza ezt a példázatot. Többször előfordult, hogy Jézus egy példázatot megmagyarázott, például a magvető példázatát, mert bár egyszerű képeket használt, a tanítványok vagy a hallgatók nem ismerték fel azokat, és nem értették.

Lehet, hogy a testvérek közül sokan úgy gondolják, hogy milyen könnyű ez a jó pásztor példázata. Ennek sok-sok vonása nagyon kedves előttünk, és ahogy beletekintettem, nemcsak a mai, hanem az elkövetkezendő versekbe is, azt kellett látnom, hogy nem is olyan egyszerű ez a példázat! Ha valaki felszínesen akarja érteni és magyarázni, annak tényleg egyszerű lesz, mert olyan jól lehet beszélni a pásztorról: mi a pásztor feladata; keleten a pásztor a nyáj előtt megy, és a juhok követik. Ha viszont valaki mélyebben szeretne belelátni ebbe a tanításba, amit Jézus Krisztus ad elénk, annak kérnie kell a Lélek világosságát, hogy fejtsse meg a példázat értelmét!

Onnan látjuk, hogy nem is olyan könnyű ez a példázat, hogy a 6. versben ezt olvassuk: *de ők nem értették mi az, amit mondott nekik.* Hogyha ők nem értették, akik naponta Jézus Krisztus iskolájában tanultak, akkor hogy érthetnénk mi, későbbi koroknak gyermekei? Nem értjük, hacsak Isten Lelkét nem hívjuk segítségül!

Csütörtökön, az istentiszteleten elmondtam a 9. részről, hogy az tulajdonképpen a 10. fejezetben folytatódik. Mai igénk azzal kezdődik, amit Jézus mondott: *„Bizony, bizony mondom néktek”*, mert a 9. fejezetet ezzel fejezi be: *„Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk, azért a ti bűnötök megmarad.”* A 10. részben folytatja azt a tanítást, amit a 9. részben elkezdett. Ahol a vakon született meggyógyításáról olvastunk, láttuk hogy ott tulajdonképpen Jézus szemet teremtett. Ő vakon született. Nem az volt, hogy látott, csak megromlott a látása, és Jézus meggyógyította, hanem vakon született.

Elmondtam, hogy ez csak az apropó ahhoz, hogy Jézus Krisztus egy nagy tanítást adjon, és erre különböző választ adnak az emberek. Vannak, akik meg akarják kövezni Jézust, és vannak, akik meg hisznek benne. Emlékszünk rá, hogy a vak ember gyógyításakor a tanítványok megkérdezik: „ki vétkezett; ez-é, vagy ennek szülei?” Mi az oka annak, hogy ez az ember vak? Jézus meg azt mondja nekik: ne az okát keressétek, hanem a célját! Ez azért van, hogy nyilvánvalók legyenek rajta az Isten cselekedetei. Ne a múltba nézzetek, hanem a jövőbe! Ne a bűnt kutassátok, hanem a kegyelem nagyságát dicsérjétek!

Isten dicsősége fog itt felragyogni, és hiszem, hogy nemcsak ennek a vak embernek a látása munkálja Isten dicsőségét, hanem az a bibliai tanítás, amit nem akárki, hanem maga Jézus Krisztus ad. Ez a nagy bibliai tanítás dicséri Isten nagyságát, mert e nélkül a Bibliát nem fogja senki megérteni. Hadd mondjam, testvérek, hogy akinek ez a hatalmas Isten a Bibliában nem ragyog fel az ő nagyságában, gazdagságában, szentségében és fenségében, az a bibliai történeteket nem fogja megérteni!

A 9. rész után folytatódik ez a tanítás. A zsidók és a farizeusok azonban követeket ragadtak, hogy megkövezzék Jézust. Mi az oka annak, hogy követeket ragadtak? Ezt mondják: azért, mert „te ember létedre Istenné teszed magadat”. Nem érdekes, mennyire ismerik az Ószövetséget, a prófétákat, a törvényt, a Tórát, ők hitetlenek. Miért? Azért, mert ők azt tudják, hogy Jézus ember léte Istenné tette magát. Figyeljük meg, hogy a hit hogyan szólal meg! Fordítva: te Isten létedre emberré lettél. A hitelenség azt látja, hogy ember létedre Istenné tette magad, a hit pedig abban tud gyönyörködni, hogy Isten létedre emberré lettél.

Nézzük meg, hogy volt ez például a kereszt tövében álló százados életében, aki ezt felfedezte pogány létére! Nem tanult teológiát, nem járt hittanra, és azt mondta, hogy „bizony, ez az ember Isten Fia volt”. Látja az embert, de tudja a nagy csodát, hogy ő Isten létére emberré lett. Felöltözte por testünket. Vagy amikor Tamás leborult; és nem is sorolom tovább a bibliai példákat. Tudjuk, hogy a hit mindig ezt fedezi fel: Isten létedre önmagadat megüresítetted, szolgáló formát vettél fel, és emberré lettél.

Eszembe jutott, hogy mikor az autópályán haladunk, néha 180 km/óra sebességgel elsuhan mellettünk a belső sávban egy Audi vagy más olyan autó, amely bírja ezt a sebességet. Csak azt halljuk, hogy egy zúgás, és már el is suhan mellettünk. Az volt a szívemben, hogy egy-egy ilyen ember, aki felfogja Jézus Krisztus lényét, ilyen lelki sebességgel suhan el azok mellett, akiknek már régen száguldozniuk kellene a teológia versenypályáján, de még mindig csak cammognak 30-40 km/óra sebességgel. Követeket ragadtak, és ilyeneket mondtak: te ember létedre Istenné tette magad. Nem voltál az, de azzá lettél! A hit pedig tudja, hogy Jézus Krisztus mindig az volt: „Isten lényé maga, arcának tündöklő mása.”

Nézzük meg, hogy milyen bibliai igazságok vannak ebben a szakaszban, amit felolvastam, illetve még a 10. fejezet egy-két versére fogok utalni, mert így értjük meg igazán, hogy miről szól ez a példázat! Azt mondja az ige: „Aki pedig

KI TARTOZIK JÉZUS NYÁJÁHOZ?

az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket.”

Abban az időben keleten úgy volt, hogy egy-egy falu, egy-egy környék pásztorai közösen építettek egy úgynevezett éjszakai nyugvóhelyet a juhoknak. Ezt nevezi a Biblia úgy, hogy akol. Ide aztán este mindenki betelerelte a nyáját. Ennek az volt a haszna, hogy csak egy embert kellett felfogadni, vagy megbízni, aki ennek az akolnak az egyetlen ajtajánál őrt állt, mert csak onnan lehetett bemenni. A többi rész teljes védelmet adott akár a tolvajok, akár a vadállatok ellen. Amikor feljött a hajnal, elkezdett pirkadni, és vitte ki a pásztor a juhokat, akkor azt olvassuk, hogy „ennek az ajtónálló ajtót nyit”. Nem mindenkinek nyitott ajtót az ajtónálló! A pásztor bement, és amikor szólította a maga juhait, azok megismerték a hangját, odamentek hozzá, és vitte őket ki. Voltak ott más pásztorhoz tartozó juhok, de azoknak ez a hang nem jelentett semmit, mert a saját pásztoruk hangját ismerik.

Egyszer megkérdeztek egy skót pásztor, hogy mondja már, tényleg így van-e ez, hogy a juhok csak a saját pásztoruk hangját követik? Azt mondta: igen, csak egy esetben nem, ha betegek. Aztán valaki leírja, hogy egyszer egy pásztor elkérte a másiktól a gúnyáját, sapkáját, öltözetét, még a jelszót is, hogy mit mond a bárányoknak, mivel hívja őket. Ugyanaz a szúr, ugyanaz a sapka, ugyanaz a szó, minden ugyanaz volt, csak nem ugyanaz a hang. És a bárányok meg se mozdultak, csak a másik pásztor hangjára, mert azt mondja, hogy azok ismerik a pásztor hangját. A saját juhok kiváltak a többiek közül és elindultak, idegent pedig nem követtek, mert nem ismerték a hangját. Jézus Krisztus azt mondja, hogy ő a jó pásztor. Ennek az ajtónálló ajtót nyit. Szikszai Béni bácsira sokszor hivatkozom: ő azt mondta, hogy az ajtónálló a Szentlélek. Az ajtónálló ajtót nyit, Jézus Krisztus hangja szól, és ez a kettő elég ahhoz, hogy a maga juhok elinduljanak kifelé.

El szeretném mondani a testvéreknek, hogy a Jel 3,20-nak, ehhez az ígérezet semmi köze nincsen! Az teljesen másról szól, teljesen más történet. Akik abba kapaszkodnak, azok azt engedjék el, és most kapaszkodjanak a Jn 10,3-ba, ahol arról van szó, hogy ki indulhat Jézus követésére! Itt nagyon világosan le van írva, hogy akinek az ajtónálló ajtót nyit. Tehát, a szívünk ajtaját nem mi fogjuk kinyitni, hanem a Szentlélek! Ahogy a Cselekedetek könyve 16. fejezetében Lídia szívének ajtaját kinyitja a Lélek. Hangzik az evangélium, és Lídia elindul: ha az Úr hívének ítélték engem, gyertek az én házamba! A Jel 3,20-ban már egy Jézushoz tartozó gyülekezetről van szó, ahol kezdett minden fontosabb lenni, mint Jézus, és ő kikerült a középpontból. Arra vonatkozik az az íge, hogy „ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek”.

Ott már egy összejött gyülekezetről mondja a Lélek, hogy Jézus kikerült, de ő szeretne visszakerülni a gyülekezeti élet középpontjába. Ma talán így mondanánk, hogy ahol nemcsak az oktatás lesz a legfontosabb, meg a diakónia, meg egyebek, hanem a misszió, az örömhír továbbadása. Ahol ott van a közép, minden csendre térve, és ahol az a kérése, hogy Őelőtte hulljon térdre az, aki hirdeti, és aki hallja az ígét, vagyis az egész gyülekezet!

A János evangéliuma 10. fejezetében arról van szó, hogy „ennek az ajtónálló ajtót nyit”. A juhok hallgatnak a szavára, a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. Nagyon divatos tanítás az, hogy mindenki Jézus báránya, mindenki Isten gyermeke. Ez nagyon humanista tanítás, de itt a Bibliában arról olvasunk, hogy a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. Miért történik ez? Azért, mert ezekért a juhokért küldte el Jézust az Atya, akikről Jézus Krisztus így beszél a János evangéliuma 17. fejezetében: Atyám, a tied voltak, de nekem adtad őket. Én meg eljöttem, hogy megkeressem őket, az ige által összehívjam, összegyűjtsem, és amikor összegyűjtöttem, átadom az országot neked, és jelentsem, hogy íme, itt vannak a juhok! Mindenkit összegyűjtöttem, ezek közül senki nem maradt ki.

Így értjük az éneket is: „Mondd minden népnek: elveszett juháért, Mit tett a Pásztor – csuda szerelem”! Menjünk tovább az énekekben, és meg fogjuk látni, hogy nem arról van szó, hogy Jézus Krisztus mindenkit meg fog keresni! Az övéit viszont megkeresi, az ő népét összegyűjti. Válságul jött az ő népéért, és ennek csodálatos bizonyága ez a mai ige is. „Mondd minden népnek: elveszett juháért, Mit tett a Pásztor”; tehát, minden nép között ott vannak ezek az elveszett juhok; ott élnek a hívők, akik bűnben fogantattak és bűnben születtek, és egyszer csak ezek elindulnak, hallgatnak a szavára, és kijönnek.

Így éltem át én is, testvérek. Olyan örömmel gondolok rá mindig vissza, amikor fiatal koromban, abban a kedves gyülekezetben, ahol felnőttem, szólt az Isten igéje, és ott hányan meghallhatták volna, de sajnos nem hallotta meg mindenki. Viszont a maga juhait meghallották, és így derült ki, hogy én is juha vagyok. Onnantól kezdve énekelhetem: „Én is juhod vagyok, Én is juhod vagyok, Nyájadnak legkisebbje. Kit te megtéríthetsz, Bűnből kivezethetsz A szép kies helyekre.” (215. dics.) És néhányan kijöttünk: idősebbek, középkorúak, néhány fiatal. Mi nem a lelkészünk hangját hallottuk, bár azt is érdemes volt, hanem rajta keresztül a Bárány Jézus szavát hallottuk meg.

Tudjátok, nekem kedves ígém a Mózes könyvéből, amikor Mózes a tábor kapujában megáll, és elkiáltja magát: „Aki az Úré, ide hozzám!” Az előző gyülekezetünkben az egyik harangra az öt közül, ezt is írtuk: „Aki az Úré, ide hozzám!” Pedig tudjuk, hogy nem a harang szavára fog valaki Jézushoz jönni, hanem az Úr szavára, de azért a harangszó is egy eszköz abban. Az az ember nem a kocsmába fog menni, meg a földre dolgozni, hanem az oda fog jönni erre a hívó szóra! Mózes megáll ott a tábor kapujában, és bekiáltja az aranyborjút imádó népnek: „Aki az Úré, ide hozzám!” A többiek ott táncolnak tovább, magasztalják az aranyborjút: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földéről”; de a Lévi fiai kijönnek, és azokat otthagyják.

Kedves testvérek, arról is kell, hogy szóljak, hogy a maga juhait kivezeti! Nincs itt felkínálva, hogy aki akar, az mehet, az induljon el. Aki úgy dönt, az mehet vele. Itt arról van szó, hogy aki az övé, az megy, aki nem az övé, az nem fog menni, nem fog indulni. A maga juhait mennek, azokat viszont senki vissza nem tarthatja. Itt van az a reformátori tanítás, egyébként négyszer van benne csak a János evangéliuma 10. részében, amit most annyira támadnak. Az inter-

KI TARTOZIK JÉZUS NYÁJÁHOZ?

neten lehet olvasni, hallani sajnos a reformátori tanítások elleni ösztüzet és támadást, amit mi megtartunk, és mi nem engedünk ennek. Tessék megmagyarázni: a maga juhait vezeti ki Jézus, és azok kimennek közülük; de csak a maga juhait! Tessék megmagyarázni, hogy azok viszont ki fognak menni! Tehát, ez a kegyelem, ez a hívás, ellenállhatatlan.

Hogy az üdvösség elveszíthető-e? Tessék, itt van: „és senki ki nem ragadja őket az én kezemből”; „soha örökké el nem vesznek!” Azok menni fognak vele, mások meg nem. Az a csodálatos, testvérek, hogy akit Jézus Krisztus hív, az ki fog jönni bárhonnan! Mondtak nekem ilyeneket: tiszteletes úr, én ebben a vallásban születtem, én már ebben akarok meghalni; akkor már tudtam, hogy ez az ember bizonyára nem Jézus juha. Az ő juha bárhonnan ki fog jönni, olyan helyről, ahonnan mi nem is gondoltuk volna! A hitetlenség sötétségéből, az ateizmus béklyójából, a közöny verméből, mocsarából, az érdektelenség fertőjéből, a hamis vallás megkötözöttségéből ki fog jönni, mert nem arra fog hivatkozni, hogy „az én őseim is”, hanem arra, hogy „az én Megváltóm hív, és hallám Jézus hívó szavát”. Én meghallottam ezt, és megyek!

Innen tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, és hogy ki a közösség tagja, a gyülekezet, a nagybetűvel írt Egyház, a hívók közössége, a szentek egysége. Akiknek fontos volt Jézus Krisztus szava, akik meghallották, azok kijöttek, és nem maradtak ott, arra hivatkozva, hogy mit szól a családom, az a közösség, a falu, vagy mit szólnak majd a szomszédok vagy a munkatársak. Talán azt hisszük, hogy Jézus Krisztus fél munkát végez? Beszél, de hatástalan a beszéde? Elmondja az ő igéjét, de nincs semmi ereje? Hát, az a hatalmas, teremtő ige, ahol megszólal, ott valami előáll, és hogyha Jézus Krisztus valakit megszólít, az menni fog, és azt mondja: „Egész éltém sem lesz elég, Zengnem az ő dicséretét.”

A juhok hallgatnak szavára, nem csak hallgatják szavát. Más dolog hallgatni szavát, és más dolog hallgatni a szavára! Ez azt jelenti, hogy a hallott szónak van következménye, mert Isten országa nemcsak beszédben áll, hanem erőben. Vagyis, az evangéliumnak, a hallott igének van következménye. Két idősebb testvér beszélgetését hallgattam néhány évvel ezelőtt, akik beszélgettek valakiről, hogy megtért, és akkor azt mondta az egyikük: á, dehogy tért az meg! Hát mi lett a következménye a megtérésének? Magammal vittem ezt a jelenetet. Amikor Zákheus megtért, az lett a következménye, hogy előállt: Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és amit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe! A vakon született ember elkezd leborulva imádni Jézust. Milyen veszélyes vállalkozás volt ez! Hát, ott lett valami következménye! Hallgatnak a szavára – ez azt jelenti, hogy „amit mond néktek, megtegyétek!”

Ne csak halljuk az ő szavát, mert sokan hallják, de akik meghallják, azok élnek! Vagy akik hallgatnak rá, azok azt mondják, hogy „ámen”. Tudjuk, hogy a Bibliában ez a hitnek a szava. Hinni azt jelenti: az Isten szavára áment mondani. Hogy amit mondasz, az úgy van, úgy legyen! Úgy van, mert te mondasz. Úgy legyen, mert az én életemre vonatkoztatom: az valósuljon meg! Kedves testvérek, lehet, hogy ez sokszor kellemetlen, lehet, hogy nagy nehézségekkel

jár, de a hitet fel kell vállalni! A maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. Vagyis elindulnak, mert engedelmeskednek a Pásztor hangjának.

Elmondok egy másik gyakorlati dolgot. Tudom, hogy nagyon sok atyafinak, ha van egy evangelizáció, vagy egy csendeshét, akkor mindig olyan természetes kérdése az, hogy hányan tértek meg! És ha történetesen azt mondjuk: senki nem tért meg, vagy csak egy ember, akkor biztos nem jó volt az evangelizáció, nem volt elég hatásos az igehirdető. Azt hiszik, hogy ezen múlik. Pál apostol evangelizált olyan helyen, ahol senki nem tért meg, a másik helyen meg egy hatalmas gyülekezet jött létre. Azért, mert ha egy evangelizáción, ahol felhangzik az Isten igéje, a keresztről szóló örömhír, és senki nem tér meg, az azt jelenti, hogy ott Jézus Krisztusnak nincs báránya. Nincs, aki kijöjjön, mert a maga juhait nevükön szólítja, és azok kimennek.

Nekem Füle Lajos bácsi annak idején mindig azt mondta: nem kell az evangelizáció végén azt mondani, hogy „tartsa fel a kezét”, „jöjjön ide az úrasztalához”, „imádkozzunk”! A módszer már nagyobb lesz, mint az ige ereje és hatalma; és akkor ezt csinálja, azt csinálja... Azt mondta Lajos bácsi erre: csak azt kell megnézni, hogy hány új arc lesz a következő imaórán vagy bibliaórán! Akik kijönnek, azok követik Jézust. Majd el fog dőlni később, hogy ki tért meg! Sajnos láttuk, amikor a Billy Graham evangelizáción az emberek lementek a fűre, sokan azt sem tudták miért mentek le! A 10. fejezetet így olvassátok, testvérek, hogy a maga juhait kivezeti, őrzi, pásztorolja, védi, és szinte így fejezi be Jézus a Ján 10,28-ban: „én mellőlem őket senki ki nem ragadhatja. Én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek.”

Így volt az ébredések idején is. Csodálkoztunk azon, hogy az egyik faluban volt egy óriási ébredés, százak születtek ujjá, de a szomszéd faluban egy lélek se! Ugyanaz az igehirdető szolgált, lehet, ugyanazt az igét mondta a következő héten, csak ott Jézus Krisztusnak nem volt báránya. A Szentlélek azt mondta Pál apostolnak: jöjj Európába, hirdesd az igét! Miért? Azért, mert oda vitte Pál apostolt, ahol ezeket a juhokat meg kellett szólítani, ahol fel kellett hangoznia az igének. Ahol nem hallotta meg senki, ott Pál apostol nem azt mondta, hogy „kudarcot vallottam”, hanem azt, hogy „ott nem volt népe az Úrnak”. Korinthusban maga Isten mondta neki: nekem sok népem van ebben a városban. Ott pedig Pál nem látott egyet se. De Isten tudja, hogy ki az övé.

Ki tudja hamarabb, hogy ki tartozik az Úrhoz? Hát, az Úr! Még mielőtt ők döntenének, még mielőtt ők befogadnák Jézust, már Isten tudja, hogy ki az övé. Amikor elküldi az igéjét, akkor tulajdonképpen nincs más, mint báránykeresés, menyasszony-keresés. A vőlegény Krisztusnak kerestetik a menyasszony. Remélem, hogy titeket is így szólított meg Jézus, így hívott ki, és így tudjátok Őt követni! Így csatlakoztak pünkösdkor, azt mondja az ige: „és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek”. Mert minden nép ott volt, és minden nép közül, aki Jézus Krisztus báránya, az elindult. Amikor Péter beszélt Krisztusról, prédikált a megfeszített és feltámadott Hósról, a dicsőség Fejedelméről és Uráról, akkor ez történt, hogy meghallották a Pásztor hangját. Idegent pedig nem fognak követni, mert nem ismerik a hangját.

KI TARTOZIK JÉZUS NYÁJÁHOZ?

Testvérek, legyünk nagyon hálásak azért, hogy a mi drága Pásztorunk, aki a dicsőség Ura, aki az Atya Egyszülöttje, tényleg alázatban jött el értünk azért, hogy a maga juhait megkeresse, vérével megváltsa, magához kapcsolja, biztonságba helyezze, megőrizze és megvédje! Előttük járjon, hogy azok tudják, kit kell követni és mit kell tenni. Mivel a Pásztor vállalt téged, velem együtt, te is vállald a te Pásztorodat, Jézus Krisztust, aki önmagát adta, mert Ő ezért a nyájért, az övéiért odaadta az életét!

Senkiben nincs nagyobb szeretet annál, mint ami Jézusban volt. Legyen a te szívedben, meg az enyémben a szeretet teljes! Ezért szeresd az Urat teljes szívedből, és kövesd a Pásztort, Jézus Krisztust!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Jézus Krisztus, nagy hálával köszönjük azt az áldozatot, amelyet vállaltál értünk, elveszett juhokért, akik balgán, eltévedve jártuk a saját magunk útját. Te kerestél meg bennünket, hogy a te utadra helyezd a mi lábainkat, karjaidba vegyél és nyájadba vigyél. Így köszönjük Neked a hívők gyülekezetét, egységét; azokat is, akiket ismerünk, akikkel egymást támogathatjuk, biztathatjuk, erősíthetjük, ha kell, figyelmeztethetjük, és azokat is, akiket talán soha az életben nem fogunk látni itt, a földi életünkben, de mégis tudjuk, hogy összeköt bennünket egy szent kapocs, mert egy Pásztorhoz tartozunk.

Köszönjük, hogy minden népben van Neked gyermeked, és János apostol őket is láthatta ott az üdvözültek karában, akik már odamentek, akiket már hazavittél. Minden ágazatból, népből, nyelvből, nemzetből, a trón előtt énekelik Mózes és a Bárány énekét. Köszönjük, Urunk, hogy odavezetsz bennünket is, és az úton el nem veszhetünk, mert a védelmed alatt vagyunk.

Hadd kérjünk, Urunk, egész gyülekezetünkért, közösségünkért! Köszönjük mindazokat, akiket már megszólítottál, és biztos vannak még, akiket ezután fogsz megszólítani és kivezetni. Köszönjük, hogy ha valakit kivezetsz, annak valóban szakítania kell régi közösségével. Olyan sokszor nehéz ez sokaknak, Urunk, mert lehet, hogy családi szálak vagy baráti viszonyok fognak szétszakadni, tönkremenni, de köszönjük, hogy a te hangod ellenállhatatlan, muszáj menni! Köszönjük, hogy hívásod hangzik még az egész földön.

Imádkozunk Hozzád a gyászolókért, azért a családjáért is, akik a héten temették szeretteiket. Köszönjük, hogy az örökélet boldog bizonyosságában vehettünk búcsút, és kérünk, hogy az itt maradtaknak Te legyél pásztor, vigasza, reménye, mindene! Imádkozunk hozzád betegeinkért, Urunk, súlyos szenvedőkért és mindazokért, akik talán kórházban vannak, vagy odahaza ápolják őket. Hadd kérjünk, hogy Te légy megakadályozója a járvány terjedésének, és Te adj reménységet ennek az egész földnek, Urunk! Köszönjük, hogy a Te kezedben vannak mindenek. Kérünk mindazokért, akik betegek mellett foglalatoskodnak, vagy olyan helyen dolgoznak, ahol nagyobb közösség van. Adj nekik bátorságot, erőt, és azt, hogy ne féljenek, mert velünk vagy minden napon a világ végezetéig!

Ámen.